

STUDENT REVUE

CESTA DO NEZNÁMA

3x DofE expedice | adaptační pobyty | zájezd do Francie

Dvuměsíčník Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
31 - září/říjen 2024 (XIII. ročník)

DOSTUPNÉ
NA ISSUU

SR

Šéfredaktor: **Jakub Křováček** // Grafika: **Jakub Křováček** // Redaktoři: **Lucie Černá, Eliška Fialová, Barbora Fidlerová, Anna Fousková, Alena Gabryšová, Lucie Hejlová, Martin Janeček, Anna Kameníková, Anna Kindlová, Angelina Kovalenko, Nela Kučerová, Thea Pískačová, Eliška Sedláčková, Tereza Székelyová, Viktorie Štangová, Ema Žitná** // Příspěvatelé: **Sarah Dobrkovská, Alena Dytrychová, Pavlína Pagáčová** // Fotografie a ilustrace: **Alena Gabryšová, Mgr. Markéta Jeřábková, Jakub Křováček, Mgr. Jarmila Nováková, Mgr. Dana Patočková, Tereza Staňková, Mgr. Michaela Šlapáková, expediční týmy DoFE** // Konzultace a korektura: **PhDr. Ladislav Futtera** // Děkujeme ředitelství školy za podporu při tisku časopisu.

Po přečtení prosím vraťte zpět na nástěnku. Děkujeme!

31. číslo - září/říjen 2024
Číslo vyšlo 4. 11. 2024
Další číslo vyjde před Vánocemi.

Studentský magazín
Student revue
VIII. ročník

@student.revue

Student revue

student.revue@pekcloud.cz

www.casopis.pekcloud.cz

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

prázdniny jsou za námi. Téměř s jistotou je možné říct, že červenec a srpen jsou dva nejkratší měsíce v roce, nemyslíš? V září jsi vkročil do dveří naší školy, možná, že to bylo dokonce vůbec poprvé v tvém životě. Prvotní nadšení ze začátku roku pomalu střídá zaběhnutá rutina školního života a s přibývajícím dnem ti přibývá také povinností a večerů strávených nad složitými matematickými vzorečky a sáhodlouhými zápisy z dějepisu. Přesto ale cítíš, že si mezi těmi všemi nástrahami školního života zvládáš najít něco, co tě naplňuje, něco, proč se do školy těšíš, i když si to třeba nechceš přiznat. Jsou to spolužáci? Nebo to jsou hodiny literatury? Nebo hraní fotbalu v klubovně? To už musíš vědět ty sám. Jedno máš ale vždy jisté. A co, ptáš se? Vždyť ty to víš, stačí se jen podívat, co právě držíš v rukou...

Po prázdninách jsme se v trochu obměněném složení jako každý rok sešli opět ve škole. První dva měsíce utekly bleskovou rychlostí a je mi velkým potěšením, že se k Vám dostalo první číslo Student revue tohoto školního roku. Jak už jste se možná dozvěděli z předprázdninového čísla, časopis právě prochází několika velkými změnami. Tou největší je bezpochyby značné obměnění redakce. Jde o velmi silnou redakci, dokonce tak silnou, že se učebna E03 ukázala jako nedostatečná pro schůzky. Celkem nyní tým Student revue tvoří přes 20 žáků našeho gymnázia. Pevně věřím, že v tomto silném uskupení zůstaneme co možná nejdéle a že bude psaní článků všem redaktorům přinášet především radost a potěšení. Mezi dalšími změnami můžu jmenovat například nové sociální síť časopisu, kde najdete kromě doplňujících informací ke článkům také zákulisní informace z příprav nových čísel, nové webové stránky, tištěná čísla, která si můžete kdykoliv vypůjčit z nástěnek ve třídách, přeciť a opět je tam vrátit, nebo i malé

drobnosti, mezi které patří třeba e-mailová adresa časopisu, kam můžete zasílat články nad rámec fungování redakce.

Téma tohoto čísla zní: „Cesta do neznáma“. Co si pod tím představíte? Třeba DofE expedice, o kterých najdete v tomto čísle dokonce tři různé články, adaptační pobyty nebo výběrový zájezd do Francie. Článků je v tomto čísle ale daleko víc! Dokonce by se dalo říct, že jimi časopis přetéká. Kromě toho Vás už teď navnadíme na další čísla, a to komiksem na pokračování, který najdete na posledních stránkách časopisu, kde se mimoto ukrývá ještě jedna novinka... Pojdte si s námi zasoutěžit! V každém čísle pro Vás bude připravena soutěž, a pokud se jí zúčastníte, získáte možnost vyhrát dárek a otištění svého jména v příštím čísle časopisu.

Tak hurá do toho! Přejeme Vám hodně zábavy při čtení tohoto čísla a hodně odvahy při Vašich cestách do neznáma!

Za redakci Student revue

Jakub Křováček

Šéfredaktor

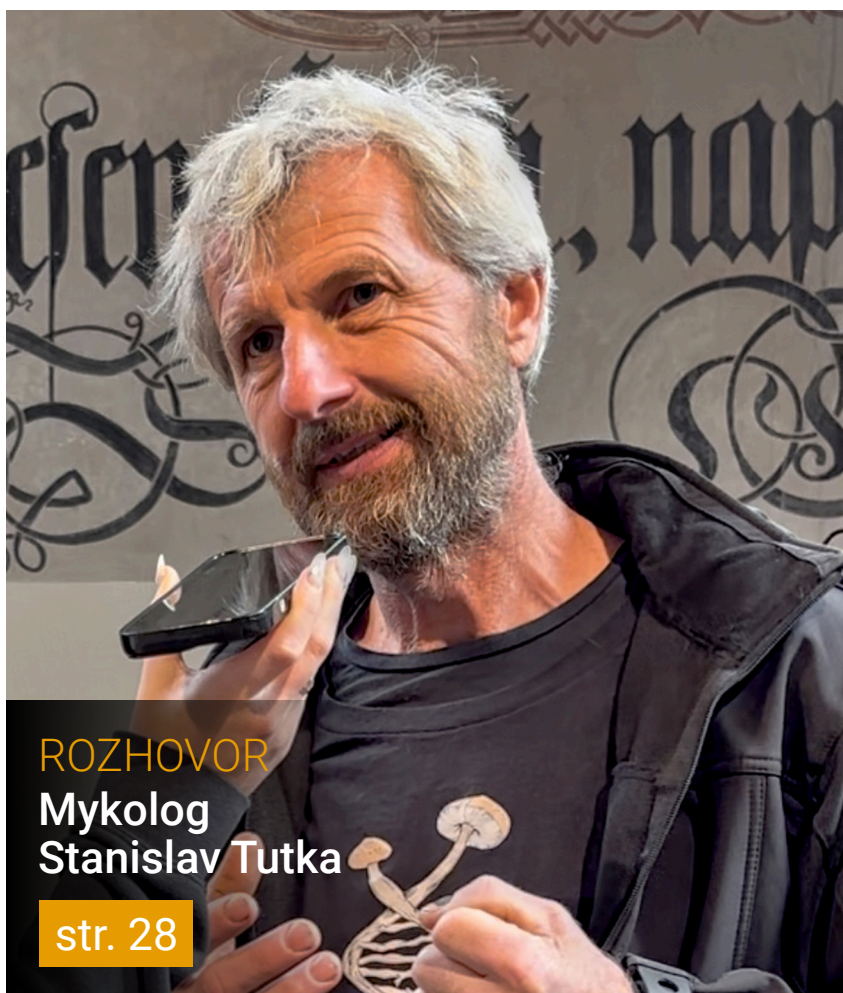
OBSAH

31 - září/říjen

REPORTÁŽ
Adaptační
pobyt 1. O

str. 10

ROZHOVOR
Mykolog
Stanislav Tutka

str. 28

REPORTÁŽ
První ročník
na adaptáku

str. 11

TÉMA
DofE e
našem

str. 14

REPORT
LYRA, c
a dram

str. 12

Tereza Staňková (6. 0)

Fotopříloha (Afrika)	6
Latinskoamerické tance	8
Bone Hunting	9
Adaptační pobyt 1. O	10
Adaptační pobyt 1. ročníku	11
S kulturou GJP do Pezinku	12
DofE expedice natřikrát	14
Za pravěkem do Března u Loun	20
San Mamés	21
Místo školy v Paříži	22
Problematika hlíny a květů	27
PEKÁRNA - Stanislav Tutka	28
Výtvarné okénko (1. díl)	29
Soutěžte se Student revue!	30
Míšovy neplechý - Test	31

N 21°6.69097'
W 11°23.17650'
Oko Sahary, Mauritánie

Richatská struktura, známá také pod názvem Oko Sahary, se ukrývá v největší poušti světa. Je tvořena několika soustřednými kruhy o celkovém průměru zhruba 40 km. Přesné příčiny jejího vzniku zůstávají dodnes záhadou. Vědci už upustili od teorie nárazu meteoritu a naopak předpokládají vznik díky erozi a geologickým procesům. Rovněž existuje teorie, že by se mohlo jednat o pozůstatek po bájně Atlantidě. (JK)

© <https://www.flickr.com/photos/24354425@N03/12129399954/in/photostream/>

LATINSKOAMERICKÉ TANCE

Anna Kameníková (1. 0)

Latinskoamerické tance pocházejí z Jižní a Střední Ameriky. Je to skupina tanců, které se dají tančit v páru nebo jednotlivě.

Latinskoamerické tance jsou: **cha-cha, rumba, samba, salsa, cumbia, bachata, merenge, paso doble, jive...** Latinskoamerické tance se můžou učit všechny věkové kategorie. Kdybyste se chtěli latinskoamerické tance naučit, tak můžete, v Mladé Boleslavi se latinskoamerické tance učí v tanečním klubu Cool Dance, kde působí jako taneční trenér bývalý student Gymnázia Dr. Josefa Pekaře Jakub Vávra. Mým oblíbeným tancem je samba a řeknu vám něco o pěti tancích, které jsou soutěžní:

Samba

je houpavý brazilský tanec.

Tančí se na karnevalech např. v Riu de Janeiru. Samba se dělí na několik druhů: taneční, karnevalová, párová, sólová... (každá se tančí jinak rychle). Základní pohyb v sambě je bounce (houpavý pohyb nahoru a dolů), tančí se téměř v každé figurě. Počítá se raz-a-dva, tři-a-čtyři.

Cha-cha

je živý tanec s kubánskými kořeny.

Vznikl úpravou v té době populárního tance. Její název vychází ze zvuku připomínajícího šoupání obuvi. Základní pohyb se počítá 1-2-3, ča-ča. Většina jednoduchých figur je stejná pro oba partnery, tančí se zrcadlově. Cha-cha se stala oblíbená díky své vysoké energii a jednoduchým tanečním krokům zejména v USA v padesátých letech. Cha-cha se tancuje jak na původní latinskou hudbu, tak na moderní rock/pop.

Rumba

je také tradiční kubánský tanec, který je blízký tanci cha-cha.

Jedná se o tanec, ve kterém taneční pár vyjadřuje romantický příběh, vztah muže a ženy. Rumba vyžaduje cit pro hudbu a spolupráci. Pro rumbu je typický pohyb kyčlí, předvádění linie nohou a pohyby paží. Kroky se počítají na doby 2, 3, 4 a na první dobu se tančí poslední krok. Do Evropy se rumba dostala ve dvacátých letech, skutečného rozšíření ale dosáhla až po druhé světové válce.

Paso doble

je tanec plný emocí a dramatičnosti, který symbolicky znázorňuje koridu.

Má tedy španělský původ a představuje pohyb toreadora v aréně při býčích zápasech, kdy partnerka zastupuje červený šátek toreadora (muletu). Tento tanec je hodně náročný.

Jive

je rychlý a velmi živý tanec, který si většinou oblíbí i naprostí začátečníci.

Tanec má své latinskoamerické kořeny, více se však začal tančit v USA po druhé světové válce. Pro tento tanec je typický výrazný pohyb nohou při tanci. Kroky jsou rytmické s obsahem swingu, rock and rollu, jazzu, ale také z disko hudby. Základní pohyb je rozdělen na 6 dob a jeho rytmus je 1-2, 3-a-4, 5-a-6.

Salsa

Tancem, který je velmi oblíbený nejenom na Kubě, je salsa (nepatří mezi základní soutěžní tance).

Při tančení salsy je pohyb těla velmi důležitý, důležitější než samotné taneční kroky, boky a ramena se musí vlnit do rytmu hudby. Tančí se v páru nebo samostatně, kroky se počítají 1-2-3, 5-6-7. ●

BONE HUNTING

✍ Tereza Székelyová (2. A)

Každý máme své koníčky, a já jsem před rokem objevila jeden, který rozšířil mé znalosti v biologii – bone hunting.

Bone hunting („lov kostí“) je hledání a případně sbírání kosterních pozůstatků, často v přírodě nebo archeologických lokalitách. Může mít účel vědecký, ale také sběratelský nebo badatelský. V mém případě jde o smysl pouze badatelský. Fascinace biologií mě vždycky vedla k zájmu o přírodu a její pravidla, včetně těch nevyhnutelných pro nás všechny, ale teprve předloni na podzim jsem se rozhodla vydat se na svou první výpravu do přírody za tímto účelem. Vše začalo s mým známým, který mě vzal do přírody, a tehdy jsem poprvé měla možnost zažít ten vzrušující pocit, když jsem našla svou první kost – lebku srnce s parožím.

Předtím jsem si nikdy nemyslela, jaké by to mohlo být najít

v lese nějaké kosterní pozůstatky, přeci jen, není to koníček pro každého. Když jsem ale našla svou první lebku srnce s parožím, přemýšlela jsem nad tím, jak asi tento jedinec skonal, jak byl starý. Ten moment ve mně probudil zájem a od té doby každý podzim vyrazím na bone hunting.

Pokud vás láká vyrazit na vlastní lov kostí, doporučuji sledovat několik věcí. Tam, kde se nachází hodně živé zvěře, jsou i její pozůstatky – tedy v hustých porostech, poblíž vodních toků nebo zdrojů potravy. U nás na Mladoboleslavsku je ideální hledat například v remízcích, kde zvěř často nachází úkryt. Tyto lokality jsou skvělé nejen pro kosterní pozůstatky, ale i pro objevování samotné přírody.

Jednoznačně ale dbejte na svou vlastní bezpečnost! S kostmi nezacházejte bez rukavic a respektujte, že se nacházíte v přírodě a že jste zde hosty. Také doporučuji kosti nechat na místě, nejen že hrají velkou roli v životě mikroorganismů, ale stejně tak je jejich odnášení v určitých oblastech nezákonné.

Bone hunting není jen o sbírání kostí, nýbrž o hlubším pochopení přírody, o vzdělávání sebe sama a o umění identifikace zvířat dle jejich kosterních pozůstatků. **Každý nález nám dává příležitost nahlédnout do fascinujícího života, který se odehrává kolem nás, a připomíná nám cyklus života a smrti.** ●

✍ Hledání kostí v přírodě (ilustrační fotografie)

ADAPTAČNÍ POBYT

1. 0 - SMRŽOVKA

🏠 Thea Pískačová (1. 0), Viktorie Štangová (1. 0)

📷 Mgr. Dana Patočková

4. 9. se třída 1. 0 vydala na adaptační kurz do Smržovky.

Jakmile žáci přijeli, našli si pokoj a ubytovali se. Později měli oběd. O odpolední pauze měli za úkol v už rozdělených týmech vytvořit znak, název a pokřik svých skupinek.

Celkově bylo pět týmů - *Popkornáři, Češi, Skitlski, Olympáci* a *The TOP*.

Dále hráli seznamovací hry, např. si posílali míček a mluvili o sobě. 6. 9. se vydali na rozhlednu Černou studnici. Cestou stavěli domečky pro skřítky, elfy a další entity. Vymýšleli báje o jejich životech.

Na Černé studnici na ně ale nečekali skřítky, nýbrž lamy, které se pořád upřeně koukaly. Cestou zpět nejlepší houbaři našli krásné hříby, které si pak odnesli na chalupu. Byl jich plný sáček a hodní kuchaři a kuchařky z nich udělali houbové řízky, které byly opravdu výborné.

Po sčítání bodů, které týmy nasbíraly, vyhrál tým s názvem Češi, kteří dostali odměnu v podobě čokolády.

Během adaptačního kurzu vznikl i podcast, který měl jen jediný díl. To si prostě v autobuse pozvete hosty a zpovídáte je... Zkuste to také! ●

👉 1. 0 na Černé Studnici

👉 Budoucí řízec

ADAPTAČNÍ POBYT

1. ROČNÍKU

🏠 Lucie Černá (1. A)
📷 Mgr. Markéta Jeřábková

Na začátku září, dne 3. 9. 2024, se žáci 1. ročníku a 5. O v doprovodu několika profesorů vydali na třídní adaptační pobyt do kempu Drhleny, nedaleko hradu Kost.

Po ubytování v chatkách a sdělení základních informací, týkajících se průběhu adaptačního pobytu, se studenti rozdělili podle jednotlivých tříd, v nichž probíhaly aktivity s třídními učiteli. Ty měly studentům pomoci se napříč třídou více seznámit a položit základy pro dobře fungující kolektiv.

Druhý den studenty čekalo sportovní dopoledne, při kterém se každá třída rozdělila na dvě skupinky, které napříč ročníkem poměřovaly své síly. Na programu byly korfbal, brännball, přetahovaná a vybíjená. Po velmi vyčerpávajícím dopoledni a polední pauze na oběd se, podle mnohých, z adaptačního pobytu stal boj o přežití, a to při výletě na hrad Kost. Po dlouhé a únavné cestě se studenti občerstvili, vyfotili před hradem jako důkaz, že cestu všichni

zúčastnění přežili, a vydali se zpět do kempu.

Večerním programem pro tento den byla kreativní výzva, při které dostali studenti zadaných pět slov začínajících na písmeno M. Ta měli zakomponovat do svého „uměleckého díla“, ať už se jednalo o báseň, divadelní představení, příběh či reklamu. Všechny třídy se s touto aktivitou bez problémů popraly. Jakožto nejlepší kreativní zpracování byly profesory vybrány divadelní představení 1. A a reklamní úsek 1. B. Tyto dvě třídy se tak umístily na děleném 1. místě. O další umístění se pak dělilo krátké pásmo 1. C a několik říkanek z hlav studentů 5. O. Poté se celá velmi početná skupina přemístila k táboráku. Zde proběhla taková kratší hodina hudební výchovy. Za doprovodu kytary se zde zpívaly klasické táborové písně.

Poslední den, ve čtvrtek, se uskutečnila „Vorvávačka“, při které byly týmy vytvořené napříč celým ročníkem. Deset týmů mělo možnost nasbírat body v až 15 disciplínách. Studenti v průběhu celého adaptačního pobytu také měli možnost se za dohledu profesorů jít na chvilku smočit do bazény nebo využít pingpongové stoly v areálu kempu. Po skončení „Vorvávačky“ už byl na programu jen oběd a po něm vyhlášení soutěže, která se táhla celým adaptačním pobytem. Bramborovou medaili získala třída 1. C, bronz zabrala třída 5. O, krásné stříbrné místo obsadila 1. B a zlatou příčku si vybojovala 1. A.

Po příjezdu zpět ke škole se všichni rozutekli do svých domovů, aby se mohli podělit o své zážitky a dojmy a také aby si mohli odpočinout po náročných třech dnech. ●

S KULTUROU GJP DO PEZINKU

  Alena Gabryšová (2. B)

 Mgr. Jarmila Nováková

V rámci spolupráce našeho Gymnázia Dr. Josefa Pekaře a Gymnázia Pezinok se ve dnech od úterý 15. 10. do čtvrtka 17. 10. vydala skupina 20 studentů a čtyř profesorek do partnerského slovenského města.

Vybraní studenti se na naší škole účastní alespoň jednoho z kroužků, které můžete vidět např. na akademiích (pěvecký sbor Lyrá, orchestr nebo dramatický kroužek). Na Slovensku na ně čekal bohatý kulturní program, který připravilo pezinokské gymnázium i rodiny, ve kterých byli studenti ubytováni.

První den započal zhruba pěti-hodinovou cestou na Slovensko, kam skupina dorazila akorát v čas oběda. Ten byl domluvený v jídelně gymnázia. Poté již začal samotný program, jehož prvním bodem byla návštěva místní knihovny. Zde se jak čeští, tak slovenští studenti dozvěděli, jak je to dnes s češtinou a slovenštinou, a také, že česky psané knihy mnohdy pro Slováky představují jedinou možnost, jak si přečíst knihu v pro ně srozumitelném jazyce. V knihovně byl také krátký rozhod, aby si studenti prohlédli, jaké knihy knihovna nabízí. Při návratu zpět do školy následovala ještě krátká zastávka v kulturním domě, kde bylo třeba vyložit rekvizity na středěční představení. Následoval rozhod do rodin a vlastní program.

Ráno se všichni účinkující sešli v kulturním domě, kde proběhly poslední nácviky, poslední úpravy a poslední ladění nástrojů. Okolo desáté hodiny dopoledne se sál začal plnit diváky z Gymnázia Pezinok. Za opnou vládlo obrovské napětí. Orchestr zde vystupoval např. se skladbou Te Deum nebo s melodiemi ze známých českých večerníčků. Lyrá zazpívala např. studentskou hymnu Gaudeamus igitur, kdy se ozvalo i pár hlasů z publika, nebo píseň Jdi za štěstím. Dramatický kroužek publikum pobavil Pohádkou o třech doktorech. Celé vystoupení českých studentů bylo završeno písní Příběh nekončí, při které se zapojily všechny soubory. Při zpěvu všichni Češi s úsměvem na rtech pozorovali nádherné gesto, které Slováci udělali. Mnoho Slováků začalo nad hlavami pohupovat mobilními telefony, jak tomu bývá na velkých koncertech. Po českých následovala slovenská vystoupení. Předvedli např. baletní vystoupení, nádherné duo klarinetu a houslí nebo variaci na Hamleta. Odpoledne po obědě byl na programu výlet na nedaleký hrad Červený kameň a následný odchod do rodin.

Poslední den začal oficiálním přijetím na radnici místním vedením – primátorem, náměstkyní a poslancem. Následovala vernisáž výtvarných děl českých i slovenských studentů v malebné kavárně Sladký MišMaš. Studenti také navštívili místní vinárnu a dozvěděli se něco o výrobě i historii vína a vinařství. Po krátkém rozchodu se studenti vrátili na gymnázium na oběd v jídelně. Ten celý pobyt zakončil. Loučení bylo velmi dojemné. Slováci dokonce ještě chvíli běželi za autobusem a mávali. K našemu gymnáziu studenti úspěšně dorazili okolo osmé hodiny večer.

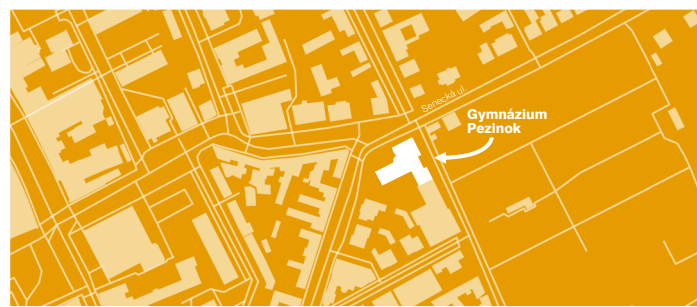
Celý pobyt byl velmi vydařený. Studenti si našli spoustu nových přátel, a to možná i na celý život.

Vypadá to, že tradice, která byla kvůli covidu přerušena, byla úspěšně obnovena. Všichni se těšíme na další spolupráci s Gymnáziem Pezinok. •

↳ Hrad Červený Kameň

↳ Návšteva v knižnici

↳ Vystoupení pro slovenské studenty

↳ Vystoupení pro slovenské studenty

↳ Všichni účastníci zájezdu do Pezinku

DOFE EXP

NATŘIKRÁT, ALE POKAŽDÉ JIN

EDICE

AK...

Mezinárodní cena vévody z Edinburghu, známá také pod zkratkou DofE, k našemu gymnáziu patří už čtvrtým rokem. Jedná se o projekt cílený na studenty, kteří mají zájem pracovat i nad rámec školní výuky a zdokonalovat se ve svých dovednostech. Celkem tímto programem jen v České republice každý rok prochází více než 4 000 studentů z různých škol.

Na našem území funguje DofE už od roku 1995, založení celého programu se datuje k roku 1956. Zakladateli jsou Jeho královská Výsost princ Philip, vévoda z Edinburghu, pedagog a politik Kurt Hahn a lord John Hunt, vůdce vůbec první úspěšné expedice na Mount Everest. (JK) ⇒

AMATÉŘI V JIZERKÁCH

BRONZOVÁ EXPEDICE DOFE - JIZERSKÉ HORY

✍ Alena Dytrychová (2. A)

📷 expediční tým

Nejdříve bych Vás chtěla krátce informovat o tom, co to vlastně DofE je a co je jeho cílem. Někteří tento projekt mohou znát pod názvem Mezinárodní cena vévody z Edinburghu.

Ten je pro každého, kdo se rád aktivně zapojuje do různých programů a díky nim smysluplně vyplňuje svůj volný čas. Tento projekt má tři úrovně: bronzovou, stříbrnou a zlatou. Každá z nich obsahuje čtyři výzvy - dovednost, pohyb, dobrovolnictví a expedici. Cílem je zapojit a motivovat co nejvíce lidí, především mladých studentů, k plnění DofE výzev, které Vás obohatí a zároveň Vám přinesou mnoho radosti a skvělých zážitků s přáteli. Nyní bych Vám ráda přiblížila naši DofE expedici.

Do projektu jsme se přihlásili jako šestičlenná parta spolužáků, abychom se mohli nejen vzájemně podporovat, ale hlavně jsme si chtěli společně užít dobrodružnou expedici v neznámém prostředí. Další důvod, proč jsme se zapojili do této výzvy, byla možnost se rozvíjet v naší zvolené činnosti, a tím se učit novým věcem. Zdálo se nám, že tyto aktivity byly zajímavým zpestřením týdne a rozptýlením od školních povinností.

Plánování jsme nechali na poslední chvíli, ale to na kvalitu expedice nemělo žádný vliv.

Možná Vás to překvapí, ale komunikace je v tomto případě velmi důležitá, je potřeba domluvit datum, místo, způsob dopravy, přenocování a hlavně jídlo. Také je zapotřebí si rozdělit úkoly a potřebné věci k přežití jako například plynový vařič.

Naše expedice začala v pátek 31. května 2024, kdy jsme se

všichni s krosnami na zádech a s úsměvy na tváři sešli na hlavním vlakovém nádraží v Mladé Boleslavi, kde jsme nasedli na vlak a jeli jsme do Jabloneckých Pasek. Po výstupu z vlaku nás čekala dvoukilometrová cesta na Jindřichov, místo, kde jsme si udělali tábořiště. Když jsme dorazili na určený plac, začali jsme stavět přístře-

Expediční tým v Jizerských horách

“**Během celé expedice jsme ušli kolem 40 km a neobešli jsme se bez puchýřů a drobných odřenin, to pro nás však nic není a teď už se jen těšíme na další výzvy a dobrodružství.**”

šek z plachet, ve kterém spalo osm lidí. Navečer jsme si uvařili večeři na plynových vařičích pomocí převařené vody z blízké studánky a polotovarů, které jsme si přivezli. Poté jsme si připomněli plán na nadcházející den a šli jsme si pomalu lehnout, abychom byli odpočatí.

Druhý den ráno jsme se nasnídali, zabalili jsme si menší oběd na cestu a vyrazili jsme na výpravu na dvě z rozhleden Jizerských hor. Jako první jsme vystoupali na rozhlednu Nisanku, od které jsme pokračovali po červené turistické stezce k rozhledně Černá Studnice. Po cestě nás chytla velká bouře a déšť, ale ani to nás nemohlo zastavit v naší cestě, přece jen „nejsme z cuk-

ru“, a tak jsme jen s drobnou zastávkou na oblečení pláštěnek pokračovali k vodní nádrži Mšeno, odkud už jsme mířili zpět do tábořiště. Za celý den jsme ušli přibližně 20 km.

Poslední den jsme si trochu přispali, abychom načerpali energii na další plánovaný výlet. Tentokrát jsme se zastavili na rozhledně Bramberk a dále na rozhledně Slovanka, odkud byl krásný výhled, a jako poslední jsme navštívili kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Naše putování tím však bylo skoro u konce. Nezbyvalo nám nic jiného než se vydat zpět do tábořiště. Za celý den jsme v nohách měli cca 15 km. Když jsme se vrátili, museli jsme složit přístřešek a připravit se k odchodu

na vlak zpět do Mladé Boleslavi, kde naše výzva „přežití v neznámu“ oficiálně končí. Během celé expedice jsme ušli kolem 40 km a neobešli jsme se bez puchýřů a drobných odřenin, to pro nás však nic není a teď už se jen těšíme na další výzvy a dobrodružství.

Naši expedici bych tedy prohlásila za velmi zdařenou. Přece jen s těmi správnými lidmi i obyčejná akce může být neobyčejnou, hlavně se nebát výzev a jít do toho „po hlavě“!

Doufám, že Vás článek zaujal, a pokud ještě nejste účastníkem projektu DofE, tak neváhejte a staňte se „Dofákem“ také! ●

VÝZVA PŘIJATA ANEB DOFE

BRONZOVÁ EXPEDICE DOFE - OKOŘ A OKOLÍ

 Sarah Dobrkovská (2. C)
 expediční tým

Mezinárodní cena vévody z Edinburghu (Duke of Edinburgh's International Award) neboli taktéž zkráceně DofE. Jedná se o celosvětový rozvojový program pro mládež ve věku 14 až 24 let.

V rámci něho si zlepšíte nejenom fyzickou kondici, ale zároveň dokážete překonávat nejrůznější výzvy a dosahovat svých cílů.

Plánování expedice musí zahrnovat několik klíčových bodů. Prvně byste si měli sestavit tým, jenž musí obsahovat minimálně 4 lidi. Dále je nutné

vybrat trasu a cíl, které budou splňovat určité podmínky, například: denně ujít určitý počet hodin, každý den musíte mít minimálně jednou teplé jídlo nebo si nesmíte během své cesty koupit nic v obchodě. Poté je ještě důležité si sestavit časový harmonogram včetně odjezdu spojů, přestupů a návratu z expedice.

Naše výprava začala 29. července 2024, vyjžděli jsme z boleslavského nádraží směr Praha, kde jsme se přes metro dostali až do našeho stálého kempu Džbán. Zde jsme postavili stan a vypravili jsme se prozkoumat zříceninu hradu Okoř. Jelikož byl první den prázdnin a sluníčko nám svítilo
⇒

Expediční tým v okolí Okoře

celý den, rozhodli jsme se vykoupat v místní vodní nádrži Džbán, ale i tak nás rozhodně po cestě s paní profesorkou Floriánovou neomrzelo kdejaký potůček, v němž bychom se mohli zchladit. Na začátku naší cesty jsme procházeli Šáreckým údolím a určitě nás všechny překvapilo, že nedaleko Prahy se nachází takovýto krásný kousek přírody. Dále vedla naše cesta přes malé vesničky a různá pole, kde jsme mohli objevovat spoustu zajímavých míst. Po celodenním úmorném putování se nám podařilo dostat na zříceninu hradu Okoř, kterou jsme si prošli od sklepa až po hradby, dalo by se říci, že jsme ji doslova prolezli křížem krážem. Poté jsme se dopravili zpět do kempu. Sladkou tečkou na konci dne bylo jídlo, které jsme dostali od mnichů, již zrovna v kempu přebývali.

Druhý den už tak náročný nebyl, dalo by se říci, že už to byla spíše taková příjemná procházka po celém Šáreckém údolí, kde jsme navštívili například Vaníčkův pomníček nebo celou oblast Divoké Šárky. Osobně si myslím, že naše expedice byla vydařená, a rozhodně to byla zajímavá zkušenost.

Určitě se těšíme na další putování do námi neprozkoumaných oblastí! ●

Expediční tým v CHKO Kokořínsko u Máchova jezera

VIDĚLI JSME I SLEPÝŠE!

BRONZOVÁ EXPEDICE DOFE - MÁCHOVO JEZERO

✎ Pavlína Pagáčová (2. C)

📷 expediční tým

7. června jsme se vydali s pětičlennou skupinou a pedagogickým doprovodem do okolí Máchova jezera zkoumat tamější faunu a flóru v rámci programu DofE.

Aco to vlastně je DofE? Je to program, ve kterém plníte tři cíle, a to dobrovolnictví, dovednost a pohyb. Po jejich splnění vás čeká expedice. V té nesmí chybět zhotovení teplého jídla, zákaz používání mobilní techniky, ujít určitý počet km a zákaz cokoli si koupit.

Na tuto expedici se vydal náš tým ve složení: Alena, Anna, Pavlína, Honza a Jakub, s paní profesorkou Vladěnou Floriánovou a s paní profesorkou Michaelou Šlapákovou. Během páté vyučovací hodiny jsme vyrazili na vlakové nádraží. Samozřejmě nesměly chybět naše minimálně desetikilové krosny, které jsme si nesli na zádech. Po nasednutí do vlaku byl směr jistý, a to Staré Splavy. Jakmile jsme tam přijeli, čekala nás čtyřkilometrová trasa do kempu Borný.

Tam jsme se ubytovali v pokojích, do nichž jsme si dali své těžkotonážní batohy, a šli jsme cestou zpátky na rozcestí V Semeništi. Tam jsme se mohli pustit do stanoveného cíle expedice, mapování fauny a flóry. To spočívalo ve focení a zakreslování bodů, kde se zvířata

a rostliny vyskytovaly, do mapy. Zmapovali jsme skokana hnědého, slepýše křehkého i hvozdíka kartouzka, ale bylo jich mnohem více. Po ukončení mapování jsme se všichni sešli na rozcestí a vydali jsme se zpět do kempu Borný. Cestou zpátky jsme se mohli kochat krásným výhledem na hrad Bezděz.

Dorazili jsme na pokoje, vytáhli jsme ešusy, buřty, těstoviny a namířili jsme si to k ohništi. Opatřili jsme si dříví na podpal, a když se oheň rozhořel, začali jsme opékat buřty. Mezitím jsme v ešusech začali vařit vodu na těstoviny, které jsme si ochutili bazalkovým pestem, kečupem nebo masem z konzervy. Jako zlatý hřeb večera se šli někteří z nás smočit do Máchova jezera. Po návratu na pokoje jsme vytáhli spacáky a šli jsme spát, abychom ráno brzo vstali.

Druhý den ráno jsme měli sraz v půl sedmé u ohniště a uvařili jsme si ovesné vločky s kousky kandovaného ovoce. Samozřejmě nesměl chybět ani teplý čaj. Na recepci jsme si nechali krosny a mohli jsme vyrazit k oboře Velký Dub a poté na rozcestí Dlouhá rokle, kde jsme pokračovali s mapováním a focením

rostlin a zvířat.

Poté nám zbývala pouze cesta zpátky do kempu, kde jsme si vyzvedli naše zavazadla a mohli jsme jít zpět na zastávku Staré Splavy. Během zalesněné cesty se odpojila paní profesorka Floriánová. Pospíchala na školní výlet. Na zastávku jsme se dostali s předstihem a chvíli jsme tam museli čekat. Vlak nám jel ze Starých Splavů ve 14:36 a na hlavní nádraží v Mladé Boleslavi jsme dorazili v 15:16. V ten moment naše expedice skončila a všichni jsme se rozjeli do svých domovů.

Expedici jsme si všichni užili. Máme nepopsatelné zážitky, na které budeme dlouho vzpomínat. A kdo ví? Možná se setkáme ve stejném týmu i na stříbrné úrovni v příštím roce. ●

ZA PRAVĚKEM DO BŘEZNA U LOUN

👤 Barbora Fidlerová (1. C)
📷 Mgr. Michaela Šlapáková

Dne 24. září 2024 se třídy 1. B a 1. C vydaly na dějepisnou exkurzi.

Okolo 07:50 jsme nasedli do autobusu u školy a jeli jsme cca hodinu a půl k archeologickému skanzenu v Březně u Loun, u kterého v dešti vystoupila třída 1. B. Třída 1. C pokračovala kvůli špatnému počasí až do Loun do oblastního muzea. Tam nás čekaly nemalé rozpačky: nikdo o nás totiž nevěděl. Problém se však po chvíli podařilo vyřešit a my jsme se vydali na prohlídku muzea.

V přízemí jsme mohli nahlédnout do vitrín plných různých druhů achátů a jiných minerálů. Nás holky nejvíce zaujal minerál z růžového jezera v Austrálii, ale také pouštní růže ze sádrovce. V patře jsme si mohli prohlédnout živočichy žijící v CHKO České středohoří (i tam je velmi oblíbený sysel). Průvodkyně nám něco málo

o nich řekla a také nám k tomu pustila moc hezky zpracované video.

To ovšem není jediné, co lze v Lounech navštívit. S panem průvodcem jsme se vydali do zkamenělého lesa. Byla to unikátní výstava zkamenělého dřeva. Průvodce se expozicí velmi pyšnil a vyprávěl nám o jejím vzniku i o nalezištích zkamenělého dřeva v blízkosti Loun a vše nám popisoval.

Po velmi zajímavé prohlídce jsme se se třídou 1. B vyměnili a vyrazili do archeologického skanzenu. Zde nás přivítal velmi milý průvodce, pan Milan. Všechny zaujal jeho pravěký oděv. S ním jsme se vydali do dlouhého domu, kde jsme se posadili k ohni, a on nám s nadšením a vtipem vyprávěl o pravěku. Ukázal nám dobové

nástroje, popsal je a vysvětlil a u některých předvedl jejich použití.

Sami jsme ale nebyli pozadu, mohli jsme si totiž vyzkoušet hned tři činnosti. Na výběr bylo si umlít vlastní mouku pomocí kamenů, zkusit si zapálit oheň nebo – a to bylo nejčastější – udělat si svůj vlastní amulet ze slídy. Vyrábění dobového šperku všechny zaujalo, bylo to velmi zábavné. Nejdříve jsme si opracovali kus slídy, udělali jsme si do ní díрку, obrousili kámen a provlékli jím niť lýka. Každý amulet byl výjimečný svým tvarem, vyrobili jsme kolečka, trojúhelníky, neurčité tvary, ale také se mezi námi našli šikovní studenti, kteří si udělali ze slídy třeba srdce. Po těchto aktivitách jsme se rozloučili a jeli domů. ●

📍 Třída 1. A na stejné exkurzi na začátku října

“

Nejdříve jsme si opracovali kus slídy, udělali jsme si do ní díрку, obrousili kámen a provlékli jím niť lýka. ”

SAN MAMÉS

📷 Martin Janeček (1. 0)

Jeden z nejmodernějších stadionů v Evropě byl vystavěn roku 2013 a pojme až 53 289 diváků.

Když jsem se dole procházel kolem trávníku, připadal jsem si celkem bezvýznamný. Ten stadion byl kolosální. A tak se nedivíme, že tenhle vysoký fotbalový svatostánek stál celkem 211 milionů Eur, což je zhruba 5,3 miliard Kč. Dílo Césara Azkrateho mělo uspokojit všechny fanoušky týmu Athletic Bilbao, jichž má tento klub opravdu hodně – průměrná návštěvnost pro rok 2023 činila přes 35 tisíc diváků na zápas. Když jsme šli jen do obyčejného supermarketu, za pokladnami visel plakát s obřím logem týmu a sloganem „Ez lokala bakarrik, super lokala!“ To v baskičtině znamená „Ne jenom lokální, superlokální!“ Baskičtinu bych tady neměl opomíjet, protože v klubu můžete hrát, jen pokud je alespoň jeden z rodičů baskického původu, což je případ bratrů Williamsů, kteří v týmu hrají, Iñaki a Nico mají otce z Ghany a matku ze Španělska. Zbytek týmu je ale „čistokrevného“ původu. Tým je v tomto asi

➡ Hřiště a tribuny

poslední na světě.

Popularita Athleticu je v regionu velická, směrem na východ však záhy začne přibývat dresů Realu Sociedad San Sebastián. Já jsem se však neohroženě promenoval po baskických ulicích v dresu mé oblíbené Borussia Dortmund. „Hala Madrid!“ začali na mě pokřikovat mí španělští vrstevníci (nejspíše mají v hlavách hořkou porážku z dubna roku 2013, kdy Real prohrál 1:4, to se však ale asi rodilo na světě.) Já však nevědom toho, že na sobě mám dres Borussia, a jelikož taky nemám rád Barcelonu, k jejich údivu zvolal: „Hala Madrid!“ A tím byly roztržky se španělskými fanoušky ukončeny.

Ale nemyslete si, že v celém Španělsku fandí jen Realu Madrid, nebo Barceloně. Na letišti si můžete koupit brambůrky s logem Athleticu na obalu.

A jeho klubové fanshopy se nacházejí i mimo stadion, i když na stadionu je samozřejmě ten největší. Vedle toho zde uvidíte tiskové centrum, VIP luxusní lóži, útroby stadionu s muzeem, které je zabudované pod jižní tribunu. V muzeu jsem viděl několik, z pohledu fotbalového fanouška zajímavých artefaktů. Byla tam třeba památná vlajčka ze zápasu s pražskou Spartou, kdy Sparta na Letné porazila 4. 10. 2012 Bilbao 3:1 (Slavia prohrála s Bilbaem 0:1 24. 10. 2024) Můžete tam zhlédnout různé míče, se kterými se hrály památné zápasy, nebo úplně první, staré dresy. Můžete obdivovat řadu trofejí, a nakonec by vám trvalo několik hodin, než byste muzeum prošli. Nám už však za chvíli letadlo zpátky do Čech. Všude dobře, doma nejlíp. ●

MÍSTO ŠKOLY V PAŘÍŽI

VÝBĚROVÝ ZÁJEZD DO PAŘÍŽE A ÚDOLÍ LOIRY

  Jakub Křováček (6. 0)

Přijel až z Trutnova...

Sotva se setmělo, už se před gymnáziem začínají tvořit hloučky studentů, kteří netrpělivě čekají na pokyn: „Do autobusu!“ Je neděle 20. 10. a 50 studentů, vybraných napříč všemi třídami našeho gymnázia, se těší na jedenáctihodinovou cestu do Francie. A mezi nimi jsem shodou okolností i já. Jedeme s velmi milou paní průvodkyní Janou Konířovou z cestovní kanceláře Hoška tour a vezou nás dva řidiči trutnovské

autobusové společnosti. Pokyn nepřichází, a tak boj o nejlepší sedadla zahajujeme sami. Po zhruba minutě zběsilého pobíhání po autobusu už všichni sedíme na svých (ne)vysněných místech.

Příští zastávka: Verdun

Paní průvodkyně nás vřele přivítala a než nám stihla vysvětlit všechna pravidla bezpečné jízdy autobusem, nevěřili jsme vlastním očím – už jsme byli na Černém Mostě! O půlnoci jsme

poté měli naši první zastávku, kterou byl Rozvadov. Cesta v noci ubíhala velmi rychle, a když jsme se ráno za Mannheimem probudili, do Francie už zbýval jen kousek. Ušetřený čas rychlou jízdou jsme pohřbili hodinovou zastávkou na snídani a po osmé hodině jsme už kráčeli (někteří skákali :D, pozn. autora) na místě, kde během první světové války probíhala jedna z největších bitev na západní frontě – bitva u Verdunu. První zastávkou byl Bajonetový zákop,

DOPLŇUJÍCÍ
VIDEA Z FRANCIE
NAJDETE ZDE

ve kterém bylo po zásahu dělostřelectvem zaživa zasypáno zřejmě všech 57 vojáků, kteří se v něm tou dobou ukrývali. Poté jsme se přesunuli na kraj bývalé vesnice Douaumont, kde jsme nejdříve s hrůzou v očích koukali na pole posetá náhrobními kameny (hrobů zde je celkem neuvěřitelných 16 142) a následně v devět hodin zahájili prohlídku kostnice, která slouží jako připomínka této velmi krvavé, a přitom bezvýsledné bitvy. Nechyběl film, mrazivé jádro památníku, kde jsou do

stěn vyrytá jména padlých vojáků, ani výhled z věže. Prohlídku jsme završili v pevnosti Fort Douaumont, kde jsme kvůli výpadku proudu bohužel nemohli navštívit vnitřní expozici, a tak to zůstalo jen u nádherných panoramat ze shora.

Tohle není ten Notre-Dame...

Další zastávkou byla Remeš. Cesta rychle utíká, protože většina autobusu spí. A těm, kteří nespí, krátí čas paní průvodkyně, která podává do

mikrofonu výklad téměř o všem, okolo čeho projedeme. Jen krátce zastavujeme u baziliky sv. Remigia, již obcházíme kolem dokola a nakonec objevujeme i zevnitř. Další zastávkou pak už je katedrála Notre-Dame, kterých je, jak si možná pamatujete z článku o Mannheimu, na světě několik, jen ve Francii jich najdeme celkem 18. Ta remešská ale určitě patří k nejúchvatnějším, a to platí jak pro exteriér, tak i pro nádherné vitráže v interiéru. Koneckonců, proč by ⇒

⇩ Výhled z věže douaumontské kostnice

jinak byla na seznamu UNESCO... Následuje poměrně dlouhý rozchod a přejezd autobusem na ubytování na periferii Paříže. Tam přijíždíme už před setměním, rychle se zabydlíme, dojdeme si nakoupit do blízkého supermarketu, cestou zpátky zabloudíme pomalu až na druhý konec tohoto pařížského předměstí a večer po náročném dni velmi rychle usínáme. Ráno nás totiž kromě bohaté snídaně čeká také brzké vstávání a odjezd na malý lovecký zámček...

„Malý“ lovecký „zámček“

Ranní sraz ne všichni zvládnou dodržet, ale těch pár minut lze oproti hodině strávené v koloně na příjezdu do Paříže lehce zanedbat. Kvůli zpoždění ve Versailles nedostáváme prioritní vstup vchodem pro skupiny, audioprůvodce, ale ani povinnost držet se jako skupina u sebe. Po vystání fronty táhnoucí se přes celé náměstí se konečně procházíme interiéry versailleského zámku. Původně to údajně měl být malý lovecký zámček, ale dle mého osobního názoru se někde při projektování zřejmě stala maličká chybička. Na zahrady už čas nezbývá, ale při pohledu z okna zámku jsme stejně zjistili, že kromě ještě delší fronty a opravářů nic zajímavého podzim nepřinesl.

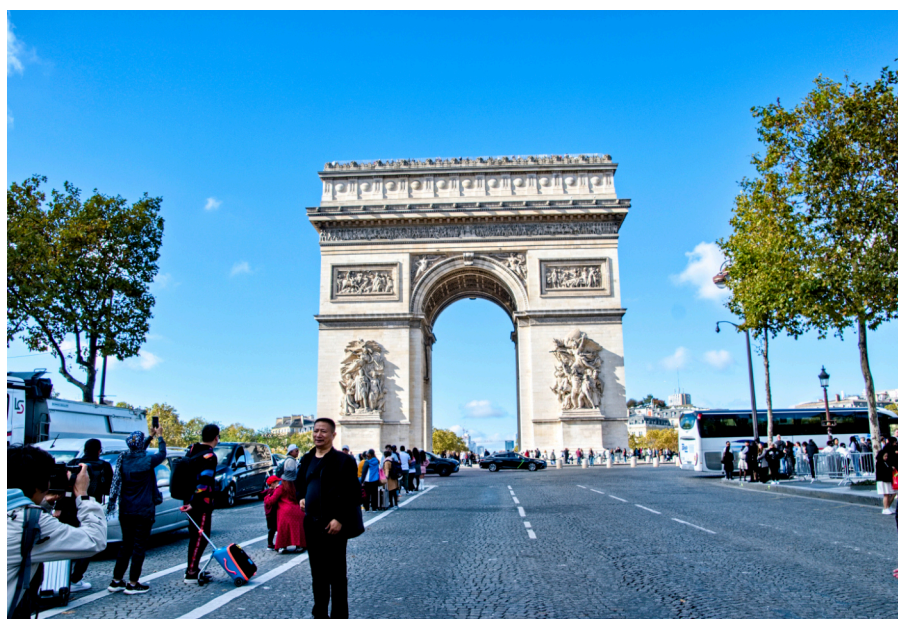
La Grande Ar(s)che

Ranní špička opadla a až na přirozený ruch velkoměsta se do centra Paříže dostáváme poměrně hladce. Projíždíme novou čtvrtí La Défense, kde poznáváme fotku z Atlasu světa – La Grande Arche (název je to ryze francouzský, i když Němci ho velmi rádi s přidáním písmene „s“ přejímají :D, pozn. autora), jedeme okolo Kongresového paláce a nakonec se před námi rozprostírá i první pohled na Eiffelovku. Vlastně druhý, ten první jsme už měli možnost spatřit na čerpací stanici u francouzských hranic, tam na ni dokonce i sněžilo... Vystupujeme u Vítězného oblouku a stojíme v podchodu pod několikaproudou okružní silnicí ve frontě na vstup. Nakonec se dozvídáme, že nás nahoru nepustí, jelikož mají plno a přednost patří rodinám s dětmi. Pokus rozdělit se na 20

rodin s dětmi by asi nevyšel, a tak tuto Napoleonovu stavbu obdivujeme alespoň zespodu. Poté se opět okružní jízdou přesouváme až do srdce Paříže.

Nenechte se okrást! Nechali...

Od paní průvodkyně dostáváme v mapách zakreslenou doporučenou trasu po Montmartru, u kterého nás autobus vysadil, a na tři hodiny rozchod. Hledáme českou větu „Miluji tě“ na stejnojmenné zdi, koukáme na první (oproti tomu, co uvidíme za pár minut, poměrně nudné) výhledy na Paříž a obdivujeme baziliku Sacré-Cœur. Tuto impozantní stavbu obejdeme a nestačíme se divit svým očím. Rozprostřel se před námi úchvatný výhled na Paříž. Zatím nám totiž počasí vychází nádherně a jinak tomu nebylo ani nyní. Každý by měl dle mého názoru něco takového zažít. A není to jen o výhledech, atmosféra, která tu panuje, je také úžasná. Na každé kaskádě schodů jiný pouliční umělec, příjemná hudba, dokonce jsme viděli i svatbu. S neodbytnými prodejci Eiffelovek se dá poměrně dobře smlouvat o ceně, a tak jsem si ani já neodpustil tento kýčovitý suvenýr. Někteří ale takové štěstí neměli, a to byli ti, již si dole pod schody během příjemné konverzace nechali od podobných obchodníků ze dvou provázků na ruku navázat náramek, který

⇩ Pohled na Vítězný oblouk z Champs-Élysées

je stál něco okolo 240 korun. No jo, nástrahy velkoměsta v Paříži číhají opravdu na každém kroku.... Poté už zbýval jen přesun na hotel přes náměstí Bastilly a zasekanou Paříž a zasloužený odpočinek a práce na pokoji.

Víc jak Lednice, ale na Versailles nemá

Již nacvičené vstávání aplikujeme i ve středu, a bohužel to není

jen vstávání, ale také ono hodinové zpoždění na příjezdu do Paříže. Kolony se pomalu rozjíždějí a my už s naším autobusem směřujeme k první zastávce, kterou je město Blois. Po krátké procházce, během které se podíváme i na stejnojmenný zámek, naskakujeme do autobusu a směřujeme k dalšímu bodu – zámku Chambord. I když interiéry zdaleka na Versailles nemají, zvenčí je zámek nádherný a velmi fotogenický.

Poslední přesun je do města Orléans, kde po krátké procházce a prohlídce katedrály svatého Kříže dostáváme hodinový rozchod na nákup jídla a večeri. Za stmívání se vracíme zpět na hotel a cestou obdivujeme krásně zbarvený obzor narušovaný větrnými turbínami elektrárny.

Takhle velká být neměla!

Ranní plán brzkého vstávání a poklidného balení kufrů úspěšně smáznou zaspáním budíku, ale všichni včetně mě se nakonec stihneme dostat k autobusu včas a začínáme poslední výletový den naší cesty. Jak už jsme zvyklí, vystojíme si kolonu do Paříže, ale ještě k tomu přidáváme i novinku – kolonu v Paříži! Páni řidiči tuto situaci velmi vystihli přečtením navigace: „Cíl: 8 km, doba jízdy: 45 minut.“ Už se před námi otevírá výhled na Eiffelovu věž a všichni žasneme, jak gigantická stavba to je. Za chvíli už jsme za první bezpečnostní kontrolou, u které ochranku zaujal můj fotoaparát, a tak se rozhodla čtyři další studenty pustit bez prohlídky. Po půl hodině dostáváme do ruky lístky, procházíme druhou bezpečnostní kontrolou a s hodinu a půl dlouhým časovým oknem stoupáme nahoru... ➡

Nevyplatí? Vyplatilo se...

Jedna nejmenovaná osoba tvrdila, že se třetí patro nevyplatí, jelikož výhled bude stejný jako z druhého a akorát se tam budeme tlačit s ostatními. Nakonec všichni až na pár na zemi zůstavších a pět, kteří se rozhodli skončit ve druhém patře, jedeme až nahoru. První dvě patra po schodech, poté dlouhá fronta na výtah a nádherné výhledy seshora. Vidíme Trocadéro, Invalidovnu, Vítězný oblouk, Montmartre... No prostě všechno! Až na mírný opar máme velmi krásné počasí, obloha bez mráčků a ani těch turistů tady nakonec zas až tolik není, k zábradlí se dostaneme bez problému. Rychle po schodech skáče dolů a poté, co se všichni sejdem, dostáváme čtyřhodinový rozchod na oběd a plánovanou okružní trasu po historickém jádru Paříže.

Proč je v tom takový chaos?

Naše cesty vedou nejdříve na Trocadéro a poté do restaurace, kde si za dobrých sedm eur můžeme koupit litr obyčejné vody. No jo, centrum Francie... Následuje Invalidovna, náměstí Svornosti a procházka parkem až k Louvru. Pyramidu jsme si naopak představovali daleko větší, než ve skutečnosti je. Chceme projít téměř vše z trasy, a abychom se stihli vrátit zpátky, hledáme spojení na metro. Vypadá to jednoduše – lístky

Pohled na Eiffelovu věž z Trocadéra

koupit v automatu ve stanici, jedničkou na náměstí Charlese de Gaulla a pak šestkou k Eiffelovce. Hned na začátku se objevuje první nečekaný problém – kudy se tam leze? Druhý problém přichází hned vzápětí po vyřešení toho prvního. Opravdu dlouhá fronta u automatu na lístky. Nakonec se nám ještě málem podaří na metro nastoupit v opačném směru a chvíli si lámáme hlavu nad tím, jak ve starých vagónech šestky otevřít dveře, ale po dvaceti minutách se nakonec úspěšně vylodíme u Eiffelovy věže a po pár fotkách a časosběrném videu se připojujeme k ostatním.

Romantické zakončení zájezdu

Fronta ani zjištění, že jsem si fotkami Eiffelovky zaplnil veške-

ré místo na SD kartě a že záložní jsem nechal v autobuse, moc romantické nebylo, ale mazáním přebytečných fotek během nudy před nástupem se mi daří smáznout dvě mouchy jednou ranou. A pak už následuje nádherná plavba po Seině, která si při postupném zbarvování oblohy během západu slunce opravdu ono označení „romantická“ zaslouží. Je to takové decentní rozloučení s Francií, se zájezdem, který byl velmi přínosný, se zájezdem, během kterého jsme navštívili mnoho významných míst, a se zájezdem, který byl dokonale zorganizovaný a z historického hlediska informacemi velmi nabitý. Právě dopisuji tento poslední odstaveček, času je totiž dost. Víte proč? Ano, správná odpověď. **Vždy zasekaná Paříž :D.** ●

Plavba po Seině při západu slunce

PROBLEMATIKA HLÍNY A KVĚTŮ

✍ Nela Kučerová (6. 0)

Každé světlo má svůj stín. Koncem života jest smrt, a ke spalujícímu ohni patří otevřená náruč chladného proudu vody.

Jin a jang jsou dle čínské filozofie taoismu dvě spojené části, které tvoří celek. Nemohou jedna bez druhé existovat – jsou to opačné, ale přesto doplňující se síly, které nikdy nepřerušují svůj dozor nad zemí a celým vesmírem.

Ale co kdyby se lidé rozhodli zapomenout na jin a uctívali jen jang, ať už jako požár nebo oslepující záři vedoucí lidstvo ke spáse?

Rozdělit celek pro dobro všech. Milovníci života, světla a ohně zanevřeli na smrt a temnotu. Zdálo se to býti přirozené a logické, vskutku.

Dokud se vše nezačalo vymykat kontrole.

Dokud ve světle nenalezli jsme tmou a ve tmě světlo.

Lidstvo si vždy uvědomí, že nic není absolutní, až když už je příliš pozdě.

Půda se přímo před našima očima zbarvuje do všech barev duhy a stává se toxickou pro drtivou většinu živých organismů, které si z ní pokouší vzít živiny.

Omrzelo se jí být neviditelným činidlem, které pouze dopomáhá k výtvaru krásy krás. Barevné lístky, přestože neexistují takový čas jako životodárné lůno matičky země, jsou milovány i posmrtně, jejich památka je vždy tak velkolepá jako jejich první a poslední vystoupení. I po jejich ladhém úklonu divákům žijí dál v jejich vzpomínkách a srdcích.

Být šedou eminencí, která umožní vznik představení, není úkol, který by si kdokoli přál plnit po stovky let. Být múzou, ale nikdy básníkem se zdá být romantické v prvních momentech extáze, ale

i ta nejkrásnější, nejúrodnější půda nikdy nebude kvítkem jara. Dítětem štěstěny, kterému byl dán do vínku život, který se rovnal jen snu spatřeného v horečce májového blouznění.

Ta skutečnost, že se směs písku, jílu, humusu a vody snaží podobat rostlinám, se stala velmi znepokojující pro botaniky, environmentalisty, a dokonce i běžné zahrádkáře. Až donedávna to bylo nemyslitelné, ba i nemožné, něco takového. Všechny klamně experty vyvedla dozajista z míry! Až když to jeden z nich vyřkl nahlas, ztichly ty zmatené hlasy. „Ano, tak je to. Mění si místa!“

Abychom situaci uvedli na pravou míru, už v posledním desetiletí bylo možné zahlédnout změnu, ale kvítka byla tehdy tak krásná a pestrobarevná, že si jí nikdo nevšiml.

Pro všechnu černozem, která umožnila růst géniů. ●

PEKÁRNA

PEKAŘOVA DRBÁRNA

📍📷 Lucie Hejlová (2. A), Eliška Sedláčková (2. A)

Rozhovor s mykologem Stanislavem Tutkou na jeho výstavě hub ve Sboru českých bratří.

Dobrý den, můžu se zeptat, s kým tady dneska jsem?

Já jsem Stanislav Tutka.

Co tady dnes pořádáte?

Pořádáme tady výstavu hub. Živých hub.

Co vás právě na houbách tolik zaujalo a čím jsou tak zajímavé?

Pro mě jsou houby zajímavé leccím. Já jsem na houby chodil už jako dítě s rodiči a asi mě to bavilo. Tak jako hledat houby baví asi každé dítě. A to byla asi taková první věc. Hrozně mě zaujalo, když jsem se dozvěděl, že houby vlastně v tom světě mají určité povinnosti, a pro mě to byl chybějící článek mezi vším, co tady na světě existuje. Já jsem věděl, že tady jsou živočichové, že tady jsou stromy, a najednou jsem se dozvěděl, že tady je třetí říše, což jsou houby, a ty jsou takový spojovatel. Žijí v symbióze s těmi rostlinami, jsou schopné rozkládat mrtvé zbytky rostlin a pak jsou schopné je i vyhubit, takže jsou celkově velmi potřebné. To mě tak překvapilo, že mi najednou přišlo, že konečně všechno chápu.

A vy sám houby jíte, nebo ne?

No, já jsem jako malý houby nejedl. Mně nechutnaly, byly slizké. Prostě jsem je nechtěl jíst. Moje maminka se dokonce přiotrávila nějakými zavařenými hříby. Takže jsem do svých 35 let houby nejedl. A pak když ve mně vznikl ten zájem, tak

jsem je začal ochutnávat a normálně je od té doby jím.

A co vás přivedlo k tomu tady pro nás udělat takhle krásnou výstavu?

Když už jsem se tak rozjel v tom svém zájmu a začal jsem se stýkat s dalšími lidmi se stejným zájmem a začal jsem chodit na přednášky, tak jsem dospěl k tomu, že jsem založil mykologický kroužek, a to je vlastně taková osvětová činnost každého, kdo se o houby zajímá. A jelikož jsem vedoucím tohoto mykologického kroužku v Mladé Boleslavi, dělám pro vás rád takovéto výstavy.

Děkujeme moc a přejeme vám, aby všechny vaše další výstavy byly stejně tak úspěšné jako tahle, nebo i víc.
Moc děkuji.

Názory na výstavu od dalších lidí:

Proč tu na výstavě dneska jsme?

Paní profesorka Maršounová:
Přišli jsme se podívat na houby, protože z nich v pondělí píšete poznávačku, tak abyste se něco naučili.

Jaká houba se vám líbila nejvíc?

Paní profesorka Maršounová:
Já mám nejradši hřib smrkový.
Aděnka (žákyně 2. A)
Asi muchomůrka červená, kvůli jejím halucinogenním účinkům.

Ád'a (žákyně 2. A):

No tyjo, asi ta muchomůrka červená.

Honza (žák 2. A):

Asi hřib smrkový.

Verča (žákyně 2. A):

Muchomůrka červená.

Jíte houby?

Ád'a (žákyně 2. A):

Ne, protože jsou hnusný.

Honza (žák 2. A):

Jen občas, většinou pouze žampiony.

Verča (žákyně 2. A):

Jakoby jo, celkem jo.

Která houba se vám nelíbila?

Honza (žák 2. A):

Muchomůrka červená.

Verča (žákyně 2. A):

Slizák růžový, a ještě támhle máte druhýho slizáka, ale ten už není růžovej (její spolužák, který byl u toho). ●

Stanislav Tutka při nahrávání rozhovoru

VÝTVARNÉ OKÉNKO

1. DÍL

ZÁKLADY KRESBY CO POTŘEBUJETE VĚDĚT?

 Anna Kindlová (1. B)

Láká vás kreslení a malování, ale nevíte, kde začít, a už vůbec nevíte, co vlastně chcete kreslit? Tak v tom případě čtete tu správnou rubriku!

Vítejte v novém seriálu Výtvarné okénko. Je mi naprosto jasné, že kreslení není pro všechny. Věřím ale, že se tu objevilo už pár lidí, kteří by moc rádi začali něco kreslit, tvořit. Ale jak? Asi největší překážka pro většinu takových lidí. Proto tvořím tuto rubriku.

Postupně si projdeme různé techniky, objekty, styly. Na konci naší cesty byste měli mít pocit, že už pro vás není kreslení a malování tak cizí, a třeba si kreslili doma pro radost.

Na internetu najdeme spoustu tutoriálů, které nás učí, jak nakreslit profil, perspektivu apod. Jenže tyto tutoriály vycházejí z určitých vědomostí. Co tedy musíme vědět?

Pro začátek by bylo vhodné si říct, co kresba znamená:

Kresba = zpracování vizuální reality pomocí linií a ploch.

Tato definice má dvě části:

- 1. Vizuální část reality – porozumět realitě, teoretická část**
- 2. Linie a plochy – tvoření, praxe**

Pojďme si tedy konečně něco zkusit!

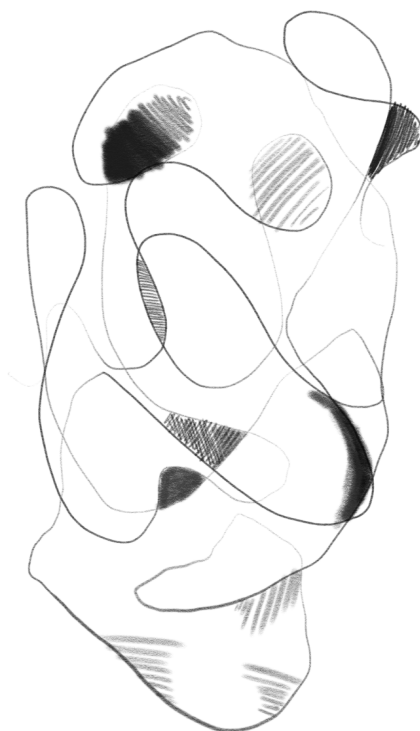
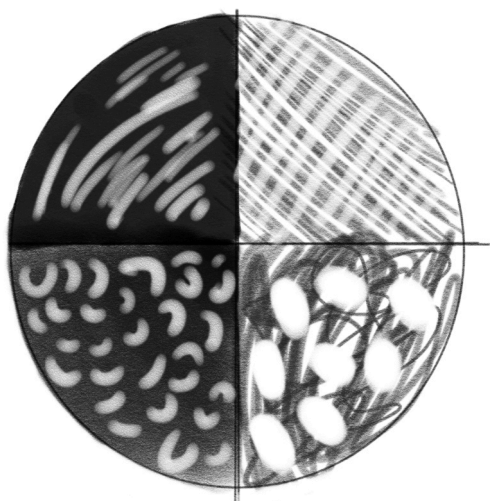
Vezměte si k sobě čistý bílý papír libovolné velikosti a dvě tužky rozdílných tvrdostí (například „jedničku“ a „dvojku“). Tento papír využijeme z obou stran:

Na první stranu budeme prostě jen čmárat. Vezměte tužku do ruky a zkoušejte z ní dostat co nejvíce, pak zase naopak jet po papíře slabě. Tvořte linie a neřešte, jak to vypadá. Pokuste se poznat tužky, se kterými chcete pracovat. Vzniknou vám určité prostory – plochy, které můžete vyšrafovat, vyplnit... Fantazii se meze nekladou. A o tom přesně kresba je, zkoušet, poznávat.

Jakmile jste s tímto spokojeni, otočte papír a nakreslete kruh. Klidně přes celý papír. Rozdělte jej na čtyři části. Nyní každou část vyplňte odlišným způsobem. Hotovo? Výborně. Vezměte tedy do ruky gumu a v každé části gumujte. Může to být pouze odlesk, můžete s pomocí gumy vytvořit i nějakou strukturu.

A máte to! Právě jste se úspěšně seznámili s tužkou, liniemi, plochami a gumou. **Už se můžete jen těšit na další díl Výtvarného okénka, které bude o proporcích.** ●

↗ Kruh na druhé stránce

↗ Čmáráni na první stránce

SOUTĚŽTE SE STUDENT REVUE!

Anna Fousková (1. A), Eliška Fialová (1. C)

S	M	E	R	V	R	E	A	S	M
I	A	U	S	A	A	I	O	H	T
L	D	N	E	L	J	C	V	E	X
O	R	I	G	L	Ú	N	Í	L	U
P	E	L	A	E	D	E	R	S	A
I	T	B	L	T	N	R	Á	I	E
R	S	U	W	T	A	O	N	N	D
T	M	D	A	A	O	L	V	K	R
É	A	C	Y	E	S	F	T	I	O
Y	!	S	E	V	I	L	L	A	B

! TENTO ČASOPIS SLOUŽÍ I OSTATNÍM, ODPOVĚDI SI PROSÍM NAPIŠ NA SVŮJ VLASTNÍ PAPIR A DO OSMISMĚRKY NIC NEZAKRESLUJ. DĚKUJEME !

ŘEŠENÍ:

(řešením nejsou vyškrtané pojmy, ale tajenka)

ODPOVĚDI POSÍLEJTE SEM:

N ejen DofE expedice jsou způsob, jak se s naší školou můžete podívat do zahraničí. Samozřejmě se čas od času uskuteční výjezd samostatné třídy, to však většinou vychází z iniciativy jednotlivých studentů. Co ale nevyžaduje pouze jejich vůli a touhu podívat se za hranice států během školních dní, je Erasmus+, který nabízí mobility a výjezdy studentům a profesorům.

U nás na škole Erasmus+ funguje od roku 2021. Díky němu se již několik profesorů dostalo na metodické, jazykové či stínovací kurzy, například do Finska, Maďarska nebo i na Tenerife. Studentských výjezdů se zatím nepořádalo tolik, i tak se ale už nastřádalo několik destinací, kam vyrazilo hned několik gymnazistů a profesorů.

Dokážete v osmisměrce najít 10 názvů měst, kam se vyučující i studenti naší školy už díky programu Erasmus+ podívali? •

JAK SE ZAPOJIT?

Stačí **poslat řešení** (řešením nejsou vyškrtané pojmy, ale tajenka, která vyjde) **přes formulář na stránkách Student revue**, který najdete na QR kódu na této stránce.

Začátkem prosince bude na sociálních sítích časopisu zveřejněna nápověda pro řešitele, kteří bez ní všechny pojmy nenajdou.

O CO SE HRAJE?

První tři úspěšní řešitelé získají odměnu a otištění svého jména v příštím čísle Student revue (listopad/prosinec 2024).

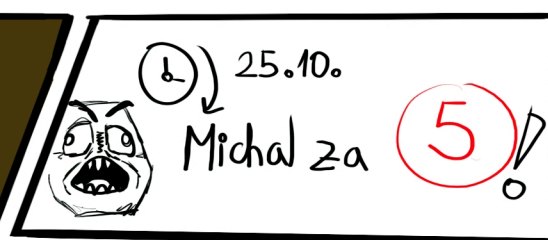
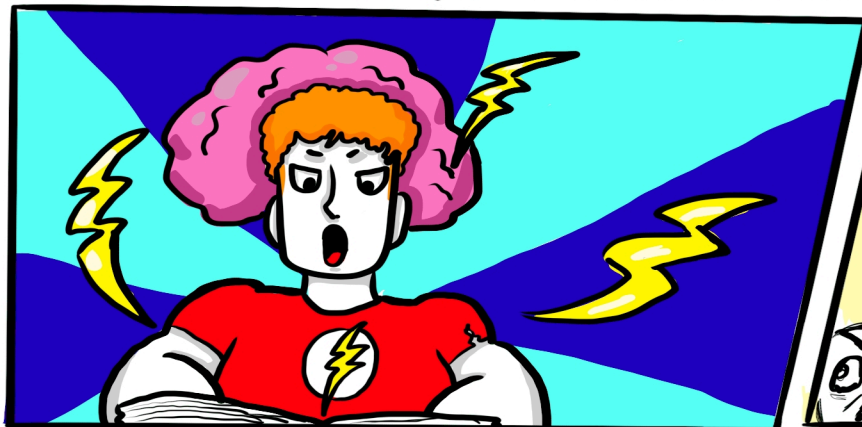
Prvních deset úspěšných řešitelů získá dle svého pořadí body (200–100) do celoročnickové hry (2024/25), ve které na konci školního roku student s největším množstvím nasbíraných bodů získá titul „Nejllepší řešitel“ a ocenění formou dárku. Ocenění budou také další řešitelé, kteří se umístí na vyšších příčkách žebříčku.

Každý další úspěšný řešitel získá bez ohledu na pořadí 50 bodů do celoročnickové hry.

Mišovy neplechy

1. díl
Test

02:35

2024

31

**PŘEJEME VÁM HODNĚ
ŠTĚSTÍ A ÚSPĚCHŮ
V NOVÉM ŠKOLNÍM ROCE!**

STUDENT REVUE
DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA DR. JOSEFA PEKAŘE